

– Казвам се Бекет. И през следващите три седмици аз ще бъда вашият единствен път към оцеляването!

Кръстоса ръце пред гърди и огледа тържествуващо присъстващите, за да се увери, че всички са го чули, след което продължи:

– Съвсем скоро ще ви представя себе си, нашата програма и пустошта, която ни очаква. Но първо искам вие да се представите.

Приседна на един свободен стол и се приведе напред, подканяйки ни да го запознаем с имената, възрастта си и причините, които са ни довели тук.

Въпросът изглеждаше много важен. Имам предвид последният. Какви са причините, които са ме довели тук? И до ден днешен не можех да отговоря изчерпателно на този въпрос дори пред себе си, а какво остава – на сбирщина хлапета с велико самочувствие.

Бекет зачака някой да вдигне ръка. Първа се осмели девойка с вид на модел на Джей Крю, облечена в потниче и демонстрираща пълна липса на тлъстини в горната част на ръката. Забелязах, че тя е малко по-различна от връстниците си. Имаше дълга руса коса и не носеше грим. Не че ѝ трябваше – беше достатъчно красива и без грим. Но дори и това нищожно отклонение от общия модел беше достатъчно, за да привлече вниманието ми.

– Казвам се Уинди – представи се тя. – Тук съм, защото големият ми брат направи този преход преди пет години и казва, че той бил променил коренно живота му. Не че моят живот се нуждае от промяна, де.

Бекет кимна и попита:

– На колко години си, Уинди?

– На двайсет и една.

Оказа се, че това е всичко, което искаше да знае Бекет. Налагаше се да преосмисля целия си разказ. За пореден път. Той не се нуждаеше нито от историята на живота ни, нито от мечтите и надеждите ни. Интересуваха го единствено име, възраст и изложение в рамките на едно изречение. В известен смисъл това беше много полесно – но и доста по-трудно. Уинди изглеждаше като човек, който очаква да му бъдат зададени още въпроси, но Бекет вече беше прехвърлил на следващия участник – високо момче с бейзболна шапка с козирката назад.

– Казвам се Мейсън – представи се момчето. – Студент съм в първи курс в университета на Северна Каролина. Записах се за този

курс заради студентските кредити, но пък се надявам на преживяване, близко до смъртта.

– Колко от вас са се записали заради студентските кредити? – попита Бекет. Почти всички вдигнаха ръка. Което вече обясняваше този масиран студентски наплив. Зрелите хора доста по-трудно се сдобиват с кредити за каквото и да било.

– Казвам се Кейли – изчурулика следващото момиче и ръцете бяха свалени. – Уча във втори курс в Обърн, членувам в „Пи Фи“ и се надявам да изляза от този курс като доста по-издръжлива.

Това зададе тона на представянето. Едно по едно хлапетата се представяха, използвайки същата рамка. Име, години, университет, членство в някой клуб с гръцки букви и описание на целта на присъствието си с не повече от десет думи. Всички бяха в първи или най-много втори курс. Всички учеха в големи южняшки университети. Момчетата до едно се надяваха да преживеят близка среща със смъртта, а момичетата бяха убедени, че след три сурови седмици в дивата пустош ще могат да се приберат у дома доста по-слабички.

Всички с изключение на мен. И може би на онова, първото момиче, Уинди. И може би Джейк. Макар едва сега да си дадох сметка, че нямам никаква представа какви са неговите причини да бъде тук.

Изчаках всички да се изкажат преди мен. Моят живот не пасваше в зададената от тях рамка, а аз се ужасявах да обявя този факт публично пред групата. Може би дълбоко в себе си очаквах да чуя какво ще каже Джейк, така че да пооткрадна някои идеи от него. Обаче Джейк като че ли чакаше пък мен.

Когато всички останали освен нас двамата се бяха представили, Бекет се огледа и попита:

– Е, кой е следващият?

Джейк веднага посочи към мен и отсече:

– Тя!

Всички се обърнаха към мен – момчетата с техните тениски с надписи „Животът е супер“ и кожени огърлици с наниз от зъби на акула, момичетата с техните неестествено загорели лица, гланц за устни и прецизно намазани с мус конски опашки. Огледах групата. Не бих могла да ги определя точно като хората, които очаквах да видя тук. Меко казано. Много е възможно да съм била в отрицание, особено на фона на описанието на Дънкан за типа хора, които се записват на подобни курсове, но бях очаквала да видя по-скоро

хипарски типове. И манияци на тема природа. Почитатели на пълнозърнестия хляб. Читатели на списание „Сред природата“. Ентузиастични на въжето. Атлети. Може би някой и друг поет. А ето че бях заобиколена от хлапета, които човек вижда през пролетната им ваканция в някое риалити шоу. Ужасяващи фототипни тийнейджъри, егоцентрични, самоуверени и безсърдечни – какъвто обикновено е всеки от нас, преди животът да го е хвърлил за разнообразие в калта и да е поседял известно време върху главата му.

Беше мой ред. *Коя съм аз? Защо съм тук?*

Секундите минаваха. Те ме зяпаха.

Накрая се усилих да започна. Някак си.

– Казвам се Хелън – смотолевих. – Не съм студентка. Искам да кажа – вече. Завърших университета. Преди много години. Впрочем бях във Васар, но когато бях на вашата възраст. Иначе не съм била в никакво братство или клуб, защото там нямаше такива. – Така. Интересът на хлапетата към мен беше дотук. За тях аз бях от друга планета. – На трийсет и две години съм – продължих, задълбавайки все повече – и миналата година животът ми просто се разпадна.

Хлапетата примигваха срещу мен, в тотално неведение на това що е то да ти се разпадне животът. Но как е възможно да не знаят? Всеки човек, независимо от това колко внимателно нанася очната си линия, все трябва да има представа за разочарованието или загубата, нали така? От друга страна, колкото повече остаряваш, толкова повече знаеш за тези неща. Значи не че те не знаеха нищо, по-скоро не знаеха *достатъчно*. Нещо в тези празни погледи ме тласна напред и ме накара да ги принудя да разберат, въпреки че това, разбира се, влиза в разрез с всички физични закони на човешкия живот – хората не могат да разберат нищо, докато не им дойде времето за това.

– Всъщност се разведох – чух се да казвам накрая. – Опитвахме се да създадем семейство, но накрая всичко излезе от релсите.

Погледът ми се плъзна косо покрай Джейк, който съвсем небележимо поклати глава, подсказвайки ми: „Спри! Млъкни!“.

Но аз не бях в състояние да го направя. Не бях в състояние да спра. В стаята се бе възцарило гробовно мълчание. Бях слисала всички тях, при това не по приятен начин, а моята уста отказваше да се затвори, докато не постигне някакво освобождение.

– Спомням си как в гимназията – продължих, но вече по-тихо, в унисон с общата тишина – бях хлътнала по едно момче, което из-

общо не беше в моята категория. Беше красив като гръцки бог, а аз бях просто обикновена, леко непохватна смъртна. Изобщо не трябваше да се влюбвам в него, обаче той ми беше помогнал веднъж, когато се спънах по стълбите, и оттогава не можех да престана да мисля за него. А после един ден, докато бяхме в една от учебните зали и аз не престанах да го съзерцавам, реших, че в деня на завършването ще го целуна. Дотогава оставаха цели три години, но това не ми пречеше да си дам това тържествено обещание пред самата себе си. И не смятах да го направя, защото се надявах, че това ще го накара изведнъж да се влюби в мен. Искях да го направя единствено за себе си. Като своеобразен подарък. Защото отказвах да въздишам по него години наред, без да получа поне едничко нещо в замяна. Непрекъснато си представях този момент. Планирах различни форми на нападение. И знаете ли какво стана? – погледът ми се закова в пода. Нямах смисъл да чакам отговора им. – Завършването дойде, а аз не го направих. Не че се бях уплашила. Просто осъзнах, че превръщането на фантазията в реалност ще я опетни. А аз предпочитам фантазията. И знаете ли какво още? Преди около година се сблъсках случайно с него на една бензиностанция и дори не го поздравих – тук най-сетне се осмелих да вдигна очи. – Знам, че няма да ме разберете, но това е същността на по-голямата част от живота – да нарушаваш собствените си обещания.

И с това ударих дъното. Моят опит да постигна освобождение или да кажа нещо мъдро и полезно на тези деца завърши с онзи вид тишина, която настъпва, след като лудата коткарка ви е разказала надълго и нашироко как безценният ѝ Пухчо е усмъртил една хлебарка и е спасил къщата от голяма напаст. Вероятно защото, когато единственият човек, с когото споделяш години наред проблемите си, е твоят котарак, рано или късно просто излизаш от коловоза.

И получих онова, което заслужавах, разбира се – съкрушителна, неловка тишина и внезапен триизмерен поглед към себе си през очите на групата. Да, надежда всяка забравете, както е казал поетът. Но това най-неочаквано ме освободи. По странен начин.

– Та ето затова съм тук – изрекох накрая. – Да стана по-силна и по-безкомпромисна. Да се науча да не ми пука чак толкова. Да се издигна от пепелта на съществуването си, превръщайки се в страховит феникс, и най-сетне да покажа среден пръст на живота.

След една болезнено напрегната пауза Бекет се осмели да заговори.

– Окей – изрече, разтягайки втората сричка така, сякаш си мислеше: „Тази е пълно куку“. После се обърна към Джейк и кимна: – Ами ти?

Всички се обърнахме към Джейк. И едва в този момент го забелязах за първи път – имам предвид в контекста на групата. И осъзнах, че той изобщо не изглежда като другите момчета. Всички други носеха бейзболни шапки, къси панталони и тениски. Като изключим индивидуалните вариации като ръст, цвят и дължина на косата, всички бяха някак си еднакви – момчешкият вариант на всички момичета в стаята. Не и Джейк. Той беше облечен с червена хавайска риза, избелели камуфлажни панталони и чехли. На главата си носеше стара рибарска шапка с кукичка с муха, прикрепена към нея, която при други обстоятелства би могла да го превърне в абсурден глупак. Но не и тук. Може би заради силата, която подсказваха мускулите му. Или заради готините очила, с които имаше звездното излъчване на Кари Грант. Или заради смешната шапка, излязла сякаш от „Острова на Гилиган“, която доказваше извън всякакво съмнение, че изобщо не му пука какво мислят останалите за него. Дори само това беше достатъчно, за да привлече вниманието към него. Но ето че цялата стая, включително и моя милост, изведнъж беше пронизана от една и съща мисъл – този тип ще бъде шефът.

Джейк дари всички присъстващи с широка, закачлива усмивка и рече:

– Защо съм тук ли? – после посочи към мен с палец и изрече следното: – Заради същото, което каза и тя.

И в този момент цялата зала избухна в шумен, освобождаващ напрежението смях. Дори аз се смях за цяла минута. Докато не осъзнах, че никой не се смее с мен.

– Всъщност – изрече Джейк, когато всички замлъкнаха – сега сериозно, хора – огледа всички. – Съгласен съм с червенокоската – намигна ми. – Или с ягодоворусата, каквато е там – и малкото останали шумове заглъхнаха и няколко от хлапетата се обърнаха към мен. – Не ѝ запомних името, но е права. Животът наистина ще ни скрита яко по топките. Имам предвид всички присъстващи. Включително и мен. Затова смятам, че съм тук, за да се науча да оцелявам след тези ритници. И да ги приемам като мъж. А защо не и аз да му отвърна с няколко ритника, нали? – отново ме погледна. – Точно като нея – и с тези думи или може би дори само с този поглед той

ме спаси. – О, между другото, казвам се Джейк – добави. – Не съм учил във Васар. Но току-що завърших Харвард.

За втори път през този ден в стаята се възцари гробовна тишина. Но този път на благоговение. В този момент Джейк официално беше провъзгласен за алфа-вълка. Техният, защото беше готин, самоуверен, модерен и жизнерадостен и защото беше завършил не кой да е университет, а *Харвард*. Но моят също. Защото, въпреки че не спрях да се гавря с него през целия ден, той все пак беше така добър да ме спаси от неудобството.

Обаче Бекет нямаше никакво желание да позволява на Джейк да бъде алфа-вълкът. Изправи се светкавично, за да си грабне обратно позицията на водач, и когато Джейк седна обратно на стола си, Бекет попита с изненадващо плътен глас:

– Някой има ли представа къде се намираме?

Хлапетата се спогледаха. А дали някой *не знаеше* къде се намираме?

– И което е още по-важното – добави Бекет, след като се увери, че е привлякъл достатъчно вниманието ни, – някой има ли представа къде *отиваме*?

– В пустошта – отговори едно от момчетата.

– В дивата природа – пробва друго.

– В средата на нищото – подметна трето.

– В Дисниленд ли отиваме? – запита Бекет, оглеждайки цялата група.

– Не! – извикахме в хор всички, схващайки накъде бие той.

– Точно така – кимна Бекет. – Там, където отиваме, е обратното на Дисниленд. Отиваме в планината Абсарока\*. Само дето не се произнася точно както се пише. Произнася се АБ-СОЪР-КА. Повторете!

Всички повторихме.

– Една от най-стръмните, най-дивите и най-кръвожадните планини в Съединените щати. Ще ви съдвече и изплюе като костилки. Това въобще не е детска работа, деца! Ако искате да имате някаква надежда за оцеляване – направи драматична пауза, – трябва да следвате указанията ми до последната буква!

Зачудих се дали в тези негови думи има капка истина, или просто се опитва отново да си присвои водаческата роля.

---

\* Хребет Абсарока – част от Скалистите планини в западната част на САЩ. – *Б. пр.*

– Днес следобед ще отидем до склада, за да си вземете екипировката, която ще ви е нужна. След това ще отидем до килерите, за да напълните раниците си. А след една хубава вечеря – препоръчвам ви мексиканския ресторант на Стейт стрийт – ще се насладите на последния си душ, ще пуснете лайната си за последен път в тоалетна и за последен път ще се опънете за сън в легло.

Съобщаването на тези новини очевидно му доставяше огромна наслада.

– От утре ще бъдете подложени ежедневно на удари от всички страни. Не забравяйте, че не отиваме в хотел „Четири сезона“! Когато приключа с вас, Мотел 6 ще ви се стори като луксозен круиз – кимна със задоволство при вида на шокираните ни изражения. – Точно така. През следващите три седмици ще бършете задниците си с шишарки. Мръсотията ще проникне чак до костите ви. Там, горе няма души, приятели! Нито шампоани, нито дезодоранти, нито гел за коса! Всички ще заприличате на дяволи и ще воните като скунксове. Не знам за кои се мислите, нито защо смятате, че можете да се справите с този преход. Може би се мислите за възхитителни. Може би се мислите за корави пичове. Но чуйте от мен следното – в планината Абсарока единственият корав пич е Майката Природа, а тя ще ви срита задниците, при това как!

Огледах присъстващите. Хлапетата очевидно бяха във възторг от идеята някой да им срита задниците.

Бекет измъкна една раница образец, за да ни покаже как да си подредим багажа.

– Ето как се живее в суровата планина – започна. – Не вземаме с нас нищо, запомнете – *нищичко*, което не ни е нужно! Когато носите целия си живот на гърба, всеки грам има значение! Ще разполагате с четка за зъби, паста за зъби и пластмасова чашка, в която да плюете. Позволява ви се слънцезащитен крем, вазелин за устни и гребен. Не ви се позволяват гримове, лосиони, бижута или каквито и да било електронни средства. Чуйте и следното: не оставяме след себе си нищо освен отпечатъци от стъпки! Всичко, което е извадено от раниците, се връща в раниците! Дами, ако за вас е настъпил *онзи период* от месеца...

– Гадост! – провикна се едно от момчетата.

– Ще опаковате използваните си санитарни средства в двоен плик и ще ги върнете тук с вас! *Всичко, което излиза от раницата, влиза обратно в нея!* Не си въобразявайте, че ако захвърлите из-

ползваните си дамски продукти в гората, ще ви се размине! Оставянето на тампони в гората води до моментално изключване!

Това наистина ли е било проблем преди? Наистина ли жените в тези курсове са хвърляли използваните си тампони, където им падне? И за това ли трябваше да внимаваме? Сега си давах сметка, че наистина не бях обмислила внимателно това пътешествие. Не бях предвидила, че няма да се къпем цели три седмици. Или, че няма да ни позволят да си вземем дезодоранти. И докато гърдите ми се свиваха от тревога заради невероятно погрешната стъпка, която бях предприела с идването си тук, не пропуснах мислено да благодаря на съдбата за факта, че поне за мен *онзи период* от месеца беше отминал.

Но какво, за бога, съм си мислела? Та аз никога не съм била катерач! Никога не съм обичала да обикалям планините. Моите най-любими неща на този свят открай време са били меките легла, хубавите книги и големите чаши кафе. И не желаех никой да ми сритва задника – нито Майката Природа, нито който и да било друг.

Но как не се бях усетила досега? Този преход беше последното нещо на света, което исках да правя! Изведнъж усетих, че стомахът ми се преобръща от отчаяние. Трябваше да замина за Париж с някоя весела шапка на глава и да се запиша в готварски курс! Как изобщо можах да избира за свой житейски модел Голямата стъпка, когато всъщност мислех за Джулия Чайлд?

Огледах залата, за да проверя дали и някой друг вече не се е паникьосал. Обаче тези хлапета – тези тъпи хлапета – се бяха прехласнали по Бекет. Колкото по-страховити неща разказваше той, толкова повече го харесвах.

– Можете да вземете със себе си малък фотоапарат, ако влиза в това джобче – продължи той, като посочи едно място с цип в раницата. – Позволява ви се една резервна тениска, един резервен чифт чорапи и един резервен чифт бельо. Трябва да си вземете по един тефтер, който ще ви служи като дневник, а ако желаете, можете да си вземете и по една книга. Що се отнася до екипировката, в склада ще получите всичко, от което имате нужда. Ще пригответе раниците си сами по начина, който ви показах, но дори не си и помисляйте да криете шампоан или дезодорант! – огледа на кръв всички ни, най-вече жените. – Това е загуба на пространство и излишна тежест! Ако открия подобно нещо в раницата ви, ще ви накарам да го изядете!

След това извади една карта и посочи на нея едно зелено петно с тънки преплитащи се линийки върху него.

– През следващите три седмици ще изминем ето този път – и го показва с химикалка. – Ще спим в палатковни групи по четирима и ще се катерим всеки ден. Ще ставаме по изгрев слънце и ще изминаваме от десет до двайсет километра на ден. Някои от тези преходи ще бъдат вертикални. Ще бъдете много изтощени. Много вероятно е да се сдобиеете с пришки. Ще намразите и себе си, и всички около вас. За жалост това е в кръга на нормалното. Когато спрем за ношувка, първата ви работа е приготвянето на заслоните и едва след това – яденето. И бъдете готови за голямо пърдене на това пътешествие, хора! Ще бъде смешно и абсурдно. Но свиквайте отсега. Храната е дехидратирана, няма как. Мислете за пръдната си като за реактивен двигател!

Брей, този тип бил адски сериозен!

– Това не ви е алпинизъм за начинаещи, хора! – продължи Бекет, оглеждайки присъстващите. – Така че се стегнете, за да издържите!

Не беше ли? Не беше алпинизъм за начинаещи? Напротив!

– Всъщност точно за начинаещи е! – изтърсих, без да искам. – Беше описано като курс за начинаещи. В каталога.

Бекет стреснато примигна, като че ли за първи път чуваше това. После ме изгледа недоволено и промърмори:

– Знаете какво имам предвид!

Всъщност не знаех.

– Окей! – отсече и плесна с ръце, като че ли беше изчерпал всичко, което можеше да се каже за този курс. – Засега толкова. Въпроси?

Онова едро момче Мейсън вдигна ръка.

– А какво ще правим с изпражненията си? – попита. – И тях ли трябва да събираме в пликчетата?

Изражението на Бекет отново стана мъртвешки сериозно, когато отговори:

– Наистина! Пропуснах този важен момент! Прибирате в раниците си и изпражненията си, точно до приборите за ядене!

До приборите за ядене ли? Всички затаиха дъх.

– Майтап бе, хора! – избухна в смях Бекет след най-дългата минута паника на света. – Разбира се, че няма да прибирате изпражненията си! Изпражненията ни са биоразградими! Просто изкопаваме дупчица в пръстта с пръчка, свършваме си работата, посипваме

производството с друга пръст, разбъркваме го, а накрая го покриваме. Майката Природа ще свърши останалото.

– Свършваме си работата ли? – обади се едно момиче. – Искате да кажете... в гората?

– О, не – отговори саркастично Бекет. – Всеки път, когато ви се доходи, ще пристига хеликоптер и ще ви връща в базовия лагер!

Така. Значи вече се слобихме и с комедиант. Саркастичен, голобрад комедиант, хванат от гората.

Бекет ни огледа за други въпроси. Лично аз имах хиляди, но за нищо на света нямаше да ги задам, нито пък да проговоря до края на живота си. Когато никоя друга ръка не се вдигна, Бекет се плесна по бедрата и се изправи.

– Окей тогава – отсече, оглеждайки групата със зловеща усмивка. – Нека игрите започнат!